

C

ADRIAN VOICU

NEPOVESTITELE TRĂIRI
ALE TEMPLIERILOR
ROMÂNI

Cartea
a II-a

EDITURA ALLFA

III...

Unde se abate din drum

Pădurea Dochiei, soarele tocmai se ițea peste Piscul Ielelor

Drumul către Cârța trecea bună vreme prin pădure și ținea pe lângă un pâraiaș de munte, înghețat pe alocuri.

După ce depășiră Stejarul Trăsnit, parcă auziră un scâncet ca de copil, așa.

- No, stai o țără, mă, Moghiore ! își opri Pișta murgul.

Se opriră cu toții și începură să tragă cu urechea.

- Vine dintr-acolo, rosti după câteva clipe fratele Rectiliniu, anume antrenat pentru această îndeletnicire.

După o sută de pași, dădură de o fătucă tare frumușică, cu părul lung, auriu, care spăla un ghem de lână neagră în apa ce curgea în sloiuri.

- Ce faci tu aici, frumusețe pădureață ? descălecă automat Kremvurșt, siderat de apariția fetei. Ești vreo zână a pădurii pedepsită de duhul muntelui? zâmbi el dându-i mâna.

- Ete, na ! se ridică fata cu lacrimile curgând șiroaie. Ia, mă puse soacra să spăl ghemul ăsta de lână până s-o face alb, altfel, n-am ce căta acasă! continuă ea frecându-și mâinile roșii de frig.

- Copila noastră, făcu Berilă. Pot să-i spun așa, nu ? se întoarse el către partenerii de vânătoare.

- Firește, da, dă-i 'nainte, făcură din mână Pișta și frații pitagorici.

- Cum spuneam, copila noastră, negrul nu se va face alb, cătu-i lumea asta de mare ! Poți să-l speli în ce apă de izvor vrei, doar dacă n-o fi vreunul fermecat, de care noi n-avem știință.

Descălecă, se apropie, se uită la ghemul negru și zise zâmbind:

- Quot erat demonstrandum !

- Cum așa ? se miră Kremvurșt.

- Adică, nu e fermecat izvorul, bălane, că ghemu-i tot negru la culoare, explică valahul zâmbind, făcându-i semn către ghemul pe care începuse să se pună gheața.

- Chiar dacă-s mai bălaie la păr, nu-s cu mintea împruținată, scânci frumoasa creatură. Poate doar iubirea nestinsă pentru Dragobete, băiatul ei, m-a prostit și am ajuns să îndur toate nemerniciile maică-sii! Știu că nu faci din negru alb, dar așa am primit poruncă de la stăpâna târlei, adăugă ea trăgându-și nasul.

- Doar dacă..., adăugă gânditor valahul scoțând ghemul din apă și punându-l în zăpadă. Imediat ghemul se acoperi de un strat de nea. He-heee ! Ia te uite cum se face negrul alb! exclamă valahul ținând ghemul în mâna înmănușată.

- Magie ! râse fratele Curbiliniu.

- Minune ! sublinie fratele Rectiliniu.

- Farmece și vrăji ! exclamă fătua.

- No, d-apăi aiasta-i cunoaștere, mă ! punctă decisiv Pișta.

- De aur ți-este părul, iar ochii-s nestemate, își ignoră Kremvurșt partenerii, topit în frumusețea fetei.

Berilă se uită la Pișta și-și dădu ochii peste cap.

- Dar pentru care fapte te puse soacra la astfel de muncă, Doamne iartă-mă ? fu curios fratele Rectiliniu.

- Asta nu-i nimic! rosti codana venită un pic în fire. De cum m-am măritat cu Dragobete, băiatul ei, și am venit aici, a început să-mi dea tot felul de sarcini, care mai de care mai străine de lumea noastră: să culeg fragi și mure din zăpadă, să aprind focul fără a-mi folosi mâinile, ori să mulg oile cu mânuși de fierărie, ori să-ndrept coarneau la berbec. Mă urăște pentru că m-a luat fecioră-su, dragul meu Dragobete, împotriva vrierii ei.

Fata aruncă o privire la ghemul înghețat din mâna lui Berilă, apoi continuă:

- Îmi strigă în fiecă ceas că nu s-a născut muiere vrednică de băiatul ei și spune că Dragobete n-ar fi luat născând una ca mine,

doar că i-am făcut vrăji cu bobii și farmece de legătură cu păr tuns la cântătorile dimineață.

- Dar cine-i soacră-ta, frumusețe strămoșească ? se interesă fratele Curbiliniu.

- Dochia, îi spune, și ține-o stână de mioare la o jumătate de ceas încolo, spre Culmea Zmeilor, arată fata către miazănoapte.

- Dosia? Ce nume-i ăsta? Germanic, nu ? se miră sincer Kremvurșt.

- Dochia, cavalerie, Do-chi-a, cu chi de la deochi. Mai precis, Baba Dochia, dădu ea din cap.

- Aaa... Baaaba Dochiaaa ! făcură toți într-un glas, părând că știu despre cine-i vorba.

- No, d-apăi bărbată-tu unde-i, tu ? întrebă Pișta mângâindu-l pe Moghior pe gât.

- Imediat după ce ne-am luat, în a douăzecișipatru zi din Făurar, a plecat la Curtea lui Vodă Basarab cu treburi, că e țesălător de cai. Vrea să adune ceva bani ca să putem să ne găsim rostul departe de mumă-sa.

- Te înțeleg, copila noastră, spuse Berilă plin de compasiune. Am auzit destule despre nebuna de soacră-ta. Mai pune pe ea șapte cojoace ?

- Șapte ? Poate nouă vrei să spui, cavalerie! râse fata.

- Care ți-e numele, frumoasă făptură ? continuă Kremvurșt să-și ignore camarazii, nedezlipindu-și ochii de la fată.

- Flora, dar lumea îmi spune Florica sau Floricica, răspunse fata tremurând.

- Floricicaaa..., se trezi Kremvurșt în visare.

Berilă se trase aproape de sas, îl strânse puternic de braț și-i șopti la ureche:

-Bălane, e dată, revino-ți în simțiri, ce boala ! Dar destul cu vorba, prieteni, adăugă valahul cu voce crescută, făcându-i semn lui Kremvurșt să-i dea fetei sumanul său.

- Mergem noi cu tine, draga mea, nu ai teamă ! O să fie bine! spuse Kremvurșt protector, învelind-o cu sumanul.

La o jumătate de ceas de mers, dădură peste o casă din bârne, având alături o târlă de oi numai una și una. Un berbec uriaș, coios, cu coarne mari, răsucite, întoarse capul către nou-veniți și se puse a behăi gros.

- Itaaa ! exclamă fratele Rectiliniu. Ce de friptane umblătoare! Crezi c-o observa lipsa vreuneia ? Sau măcar la mielul' ăla răzlețit de turmă ? făcu el către Berilă.

- Pe sulița Sfântului Gheorghe, purtătorul de biruință, frate Rectiliniu, hai să ne oprim doar la găștele popii Potențiu, încercă să-l liniștească Berilă.

Alarmată, pesemne, de berbecul ce nu se mai oprea din behăială, își făcu apariția în prag o babă ceva mai urâtă decât maica Aviara, șefa orătăniilor de la mănăstirea Bostana, locul de unde se aprovizionă părintele Catodiu cu ouă pentru Praznicul Învierii Domnului.

- Hăh, ce arătare ! scăpă fără să vrea Kremvurșt.

- Da, da, bună să vă fie și vouă amiaza-mare, flăcăilor, rosti cu glas pițigăiat baba. Văd că mi-ați adus podoaba acasă, adăugă ea cu o uitătură urâtă către Floricica. Pe coarnele Satanei, oprește-te, Virilă, mamă, că i-am văzut pe străini, strigă ea către berbecul cel coios. A supt de la o căța, că pe mă-sa au mâncat-o lupii. A luat apucături câinești, atâta că nu latră, dar behăie ca toate ielele când vede orișice arătare străină, adăugă baba aruncând o uitătură plină de răutate la Floricica. Da' poftiți de vă odihniți o țără, le făcu ea semn să descalece. Și tu ce stai așa agățată pe calu' omului ? Du-te de scoate din pivniță niște răchie de tubercule tomnatice, să cinstim pe oamenii ăștia, să nu ne ia drept sălbatici, se rățoi ea la fata rămasă țeapănă pe Dizăl, falnica iapă roaibă a lui Kremvurșt.

Floricica țășni ca lansată din arcul sasului și dispăru în pivniță.

- Și când te întorci, să-mi arăți ghemu' de țî l-am dat să-l albești! strigă baba către casă.

- Are pe dracu-n ea ! șopti fratele Curbiliniu arătând către hoască.

- Nu-i adevărat, frate ! spuse fratele Rectiliniu. E dracu' în coarne și oase, Doamne iartă-mă și păzește! adăugă el rapid trei cruci de serviciu.

- Haaa, au apărut fazanii ? întrebă baba cu ochii la găștele colorate agățate de șaua calului lui Rectiliniu. A venit primăvara, înseamnă. Trebuie să strâng oile și să le duc la stâna de pe munte, să se întremeze cu iarbă grasă, adăugă ea.

- Mai e pân' la primăvară, mamaie. E încă frig, nu-i de ieșit cu oile pe munte, zise Berilă.

- Da, da, asta ziceam și eu, răspunse baba. S-a mai lăsat frigul și e numa' bine de dus oile pe munte.

- Îi frig mamaie, nu te duce, mai e pân-o da căldura! continuă valahul.

Florica, venită cu rachiul, se pusese în spatele babei și-i făcea semne disperate lui Berilă să o lase în plata Domnului.

- Păi, da ! zise baba descheindu-și un cojoc. Văzui și eu c-a dat căldura !

- No, d-apăi câte mițoase țai pe dumneata, nici nu-i de mirare că țai-i cald ! zise Pișta mai mult pentru sine.

Baba se aplecă, înfipse un deget în pământ și spuse :

- Mâine, e numai bine de mers la stâna de pe munte. Ba cred că o să și plouă, deci trebe să mă grăbesc !

Își închise cojocul la loc, se încinse cu o frânghie de lână, împletită cu fire albe și negre.

- Ia spune, mândro, albit-ai ghemul de țî-l dădai ? tresări ea când o văzu pe Florica.

- Albit-am, maică Dochie ! spuse fata tremurând de teamă, arătându-i ghemul înghețat.

- Hmmm, făcu baba dându-i peste mână. Prea bine, atunci ! Mergi în casă și curăță soba. De mâine nu mai faci focul. Aibi grijă, că știu câte lemne am lăsat și când oi muta iar oile la iernat,

se frecă ea pe broboadă, o să fie vai de sufletul tău de găesc mai puține !

- Mamaie, nu te..., dădu Berilă să zică ceva, dar văzând privirea disperată a Floricicii, se abținu.

- Ha ? Ai zis ceva ? ciuli baba o ureche către valah.

- Ziceam că nu te mai stânjenim și o să mergem în ale noastre!

- Așa, maică, cum ziseși, făcu baba veselă. O pornesc de dimineață, că dacă nu am eu grijă de oile-astea și de gospodărie, nu are nimenea, se uită ea din nou urât la Floricica.

Fata dispăru numaidecât în casă.

- Ce zi e ? se interesă baba.

- Stai puțin, Berilă.

Se duse la Logun, credinciosul lui armăsar negru, îi ridică coada și-i zise:

- E primăvară !

Calul necheză aprobator.

- Așa, maică, știam eu! Simțisem de câteva zile că mi-e cald, ce știe fătuca asta, că nu e nimic de capu' ei, nu știu ce-o fi văzut fii-miu la ea, făcu baba cu capul către casă. Așa-s muierile în ziua de azi, prin farmece trupești și vrăjitoarești pun mâna pe băieții buni și cumsecade. Dar lasă, am eu ac de cojocul ei! își frecă baba mâinile. Când m-oi întoarce din... cum îi spune, măi, flăcăi? se frământa ea.

Ridicără toți din umeri, iar baba continuă:

- Când m-oi întoarce de la munte, o s-o pun la niște încercări, mai ceva ca muncile lui Hercule. Pân' la urmă o să-mi lase băiatu' în pace, o să vedeți.

I se luminase urâtenia de față când se gândea la ce-avea să-i facă bieteii fete, iar cavalerilor li se făcu pielea de găină.

- Hai, duceți-vă, că poate aveți de treabă, conchise ea, întorcându-le spatele.

- Brrr ! se scutură Berilă ca de frig.

- No, d-apăi feri-ne-ar Ȃl de Sus de nebuni, valahule, că de întregi la minte ne-om feri sânguri, rāse Pișta.

- Dreptate ai, bace, întări Kremvurșt, cu vādītă părere de rău pentru fragila făptură ce nimerise în mānile Babei Dochia.

Cānd trecurā pe lāngă tārłā, fratelui Rectiliniu mai cā-i dādeau lacrimile la cāte pastrame avea sā lase în urmā.

- Lasā-le, frate, avem gāștele, îl consolā geamānul Curbiliniu.

- O ultimā privire sā le mai arunc, spuse fratele Rectiliniu ducāndu-se la gard.

Coiosul Virilā veni agale cātre el, neslābindu-l din priviri.

- Ce proșap ar ieși din tine, berbece ! Trei zile m-aș desfāta cu vin de cel negru, vānā de urs, din butoiul āl mare al pārintelui Catodiu, îi împārtāși Rectiliniu gāndul cu voce tare și plescāind din limbā.

Virilā se apropie de gard, ridicā un picior, întocmai precum cāinii, și se ușurā printre uluci pe picioarele fratelui Rectiliniu.

- Māi, sā fie ! exclamā Rectiliniu. Baba e dracu' gol și încornoratu' āsta e frac-su, Doamne apārā și iartā-mā !

Apoi se întoarse nāuc cātre cavaleri, murmurānd o rugāciune însoțitā de cruci largi